XXX Sobota okresu zwykłego

Tekst Ewangelii (*?k* 14,1.7-11): Gdy Jezus przyszedł do domu pewnego przywódcy faryzeuszów, aby w szabat spożyć posiłek, oni Go śledzili. Potem opowiedział zaproszonym przypowieść, gdy zauważył, jak sobie pierwsze miejsca wybierali. Tak mówił do nich: «Jeśli cię kto zaprosi na ucztę, nie zajmuj pierwszego miejsca, by czasem ktoś znakomitszy od ciebie nie był zaproszony przez niego. Wówczas przyjdzie ten, kto was obu zaprosił, i powie ci: "Ustąp temu miejsca!"; i musiałbyś ze wstydem zająć ostatnie miejsce. Lecz gdy będziesz zaproszony, idź i usiądź na ostatnim miejscu. Wtedy przyjdzie gospodarz i powie ci: "Przyjacielu, przesiądź się wyżej!"; i spotka cię zaszczyt wobec wszystkich współbiesiadników. Każdy bowiem, kto się wywyższa, będzie poniżony, a kto się poniża, będzie wywyższony».

«Zauwa?y?, jak sobie pierwsze miejsca wybierali...»

Rev. D. Josep FONT i Gallart
(Getafe, Hiszpania)

Dzisiaj, czy zwróciliście uwagę na początek tej Ewangelii? Faryzeusze Go śledzili. Jezus zauważa: «Jak sobie pierwsze miejsca wybierali» (Łk 14,7). Cóż za dziwny sposób obserwacji!

Obserwowanie, jak wszelkie wewnętrzne i zewnętrzne działania, bardzo zależy od motywacji, która ją powoduje, od wewnętrznych poruszeń i tego, co drzemie w sercu obserwatora. Jak powtarza w różnych perykopach Eewangelia, śledzą Jezusa, aby Go oskarżyć. A Pan Jezus śledzi, aby pomóc, aby służyć, by czynić dobro. I jak troskliwa matka, doradza: «Jeśli cię kto zaprosi na ucztę, nie zajmuj pierwszego miejsca» (Łk 14,8).

Pan Jezus wyraża słowami to, co nosi w sercu: nie szuka zaszczytów, lecz zaszczyca; nie myśli o swoim honorze, lecz o honorze Ojca. Nie myśli o Sobie, ale o innych. Całe życie Jezusa jest objawieniem Boga: “Bóg jest miłością”.

Dlatego w Jezusie wypełnia się, bardziej niż w kimkolwiek, Jego nauka: «lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi (...). Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższył i darował Mu imię ponad wszelkie imię» (Flp 2,7.9).

Jezus jest Mistrzem w czynach i słowach. My chrześcijanie pragniemy być Jego uczniami. Możemy jedynie naśladować Mistrza, jeśli w naszym sercu mamy to, co miał On, jeśli mamy Ducha, Ducha miłości. Starajmy

się otwierać na Ducha i pozwólmy Mu całkowicie nas opanować.

A to nie z zamiarem bycia “wywyższonymi”, nie z myślą o sobie, lecz tylko o Nim. «Kochałbym Cię nawet i pomimo nieba; i pomimo piekła przejmowałbyś mnie trwogą; tak jak Cię teraz kocham, kochałbym jednako» (Autor anonimowy). Powodowani jedynie z miłością.

My?li na dzisiejsz? Ewangeli?

- «O, jak piękna jest pokorna dusza: z jej serca, jak z kadzielnicy, unosi się niezwykle przyjemna woń i przez chmury dociera do samego Boga.» (Święta Faustyna Kowalska)

- «Sam Chrystus zajął ostatnie miejsce na świecie —krzyż— i konkretnie tym radykalnym unieżeniem odkupił nas i ciągle nam pomaga» (Benedykt XVI)

- «Kontemplacja jest więc najprostszym sposobem wyrażenia tajemnicy modlitwy. Jest ona darem, łaską; nie można przyjąć jej inaczej jak tylko w pokorze i ubóstwie (...)» (Katechizm Kościoła Katolickiego, nr 2713)